

DRUMMEL PETTER

eller

Lustiga Historier

och

Tokroliga Bilder

för Barn af 3 till 6 år

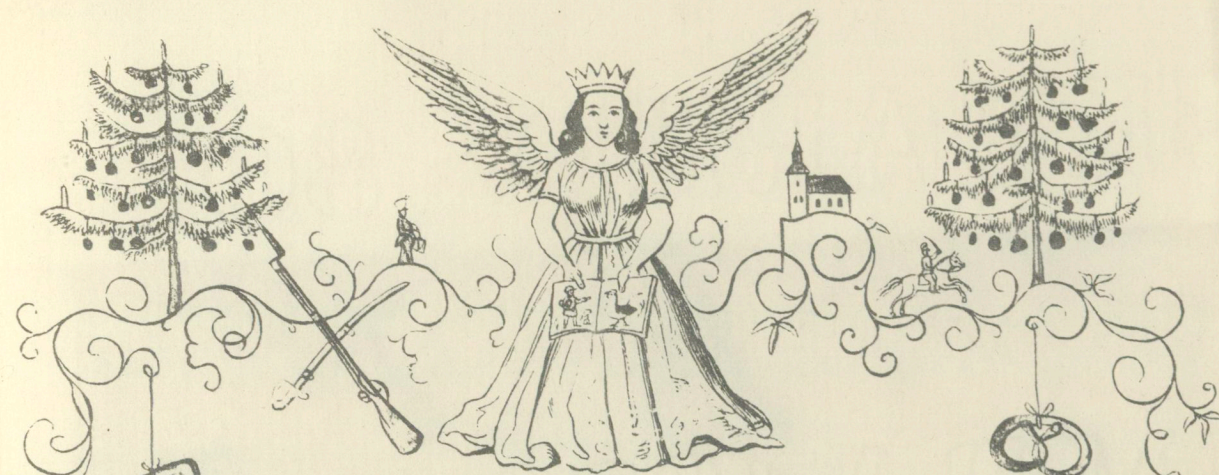
af

Dr Heinrich Hoffmann.

Fri öfversättning från Tyskan
efter 25:te upplagan.

Helsingfors,
K. E. HOLMS FÖRLAG.

DRUMMEL PETTER

eller

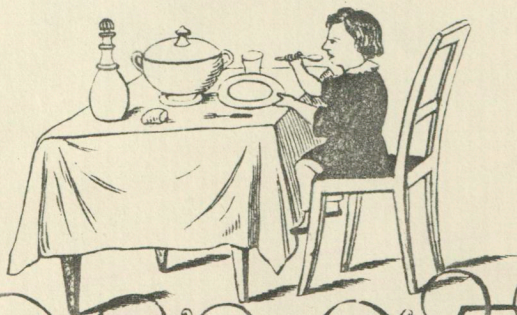
Lustiga Historier

och

Tokroliga Bilder.

Liten vän, om du är snäll,
Kommer julbock än i qväll;
Om du raskt din soppa äter,
Också brödet ej förgäter,
Om du leker fromt och stilla,
Ej gör häst och dockor illa,
Om du, ledd af mammas finger,
Lydigt uppå gatan springer,
Skall min vackra bok du få
Med så granna bilder på.

DRUMMEL PETTER

eller

Lustiga Historier

och

Tokroliga Bilder.

Liten vän, om du är snäll,
Kommer julbock än i qväll;
Om du raskt din soppa äter,
Också brödet ej förgäter,
Om du leker fromt och stilla,
Ej gör häst och dockor illa,
Om du, ledd af mammas finger,
Lydigt uppå gatan springer,
Skall min vackra bok du få
Med så granna bilder på

I. Drummel Petter.

Kom och se uppå den här!
Drummel Petter sjelf det är.
Se, hans händer båda
Ingen sax fått skåda,
Och på hela året
Ingen kam i håret
Lata gossen sätter; —
Fy den Drummel Petter!

II. Historien om den stygge Klas.

Den vilde Klas, den stygge Klas
Han var en riktig bullerbas!
Han tog fast flugor i sitt hem
Och ryckte vingarna af dem,
Rätt mången stol slog han i kras,
Åt katt och fågel skrek han kas!
Och hör ännu, hur stygg han var:
Han slog sin Greta alla dar.

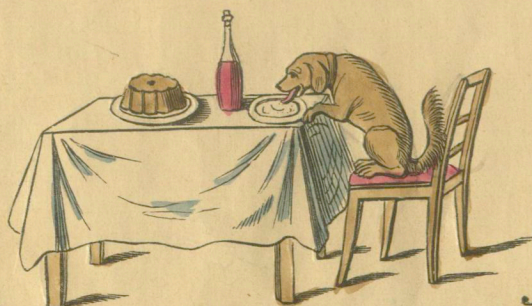

En dag vid brunnen stod en hund
Och drack der vatten med sin mund.
Då smög sig dit den grymme Klas,
I handen bar han en karbas.
Han hunden slog, som här man ser,
Fast hunden tjöt, han slog än mer.
I benet honom hunden bet,
Så blodet rann så röd och het,
Och Klas sig jemradé och skrek;
Så slutades den grymma lek.

Till sängs fick Klas sig straxt bege,
Ty benet värkte, ack och ve!
Af doktorn, som hos honom gick,
En bitter medicin han fick.

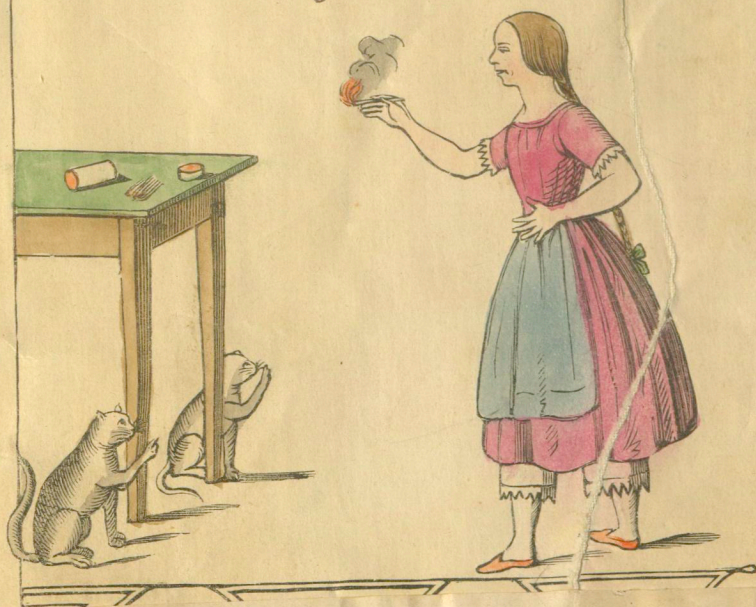
Men bordet dukadt var ändå
Med vin och korf och torta på,
Och hunden satt och åt sig mätt,
Och vin han drack till hvarje rätt.

III. Den mycket sorgliga Historien om Fosforstickorna.

Amanda ensam hemma var,
Ty borta voro mor och far;
I rummen sprang hon gladt omkring
Och sjöng och gjorde ingenting.
Hon hastigt såg framför sig då
En låda fosforstickor stå.
„Ack, skrek hon, ack så nätt och grann,
En rolig leksak just minsann!
Jag tänder på en sticka jag,
Som mamma gör hvar-enda dag.”

Och Miss och Mass, de kissor små,
De höja sina tassar två:
„Du pappas bud fått höra,
Det får du inte göra!
Miau mihi! Miau mihi!
Du brinner opp, låt bli, låt bli!”

Amanda ingen varning tar,
Ty stickan brinner ljus och klar;
Det sprakar lustigt mer och mer,
Just som man här på bilden ser.
Ack hvad Amanda roligt har,
Hur muntert hon kring kammarn far!

Och Miss och Mass, de kissor små,
De höja sina tassar två:
„Du mammas bud fått höra,
Att se, men inte röra.
Miau mihi! Miau mihi!
Du brinner opp, låt bli, låt bli!”

Men klädningen tar eld, o ve!
Och förklä't brinner, kom och se!
Nu brinner hennes hår och hand,
Och hela flickan står i brand.

Och Miss och Mass tillika:
Helt jemmerligt nu skrika:
„Till hjälp! Till hjälp, hvem det förmår,
I ljusan låga barnet står.
Miau mihi! Miau mihi!
Med flickan är det snart förbi.”

Och så, för sin olydnads skull,
Brann flickan opp med hår och hull,
En liten askhög blott blef kvar
Och hennes skor, det nätta par.

Och Miss och Mass tillika
Helt jemmerligt nu skrika:
„Miau mihi! Miau mihi!
Hvad skall af stackars mamma bli?”
Och deras tårar ömma
Som ängens bäckar strömma.

IV. Historien om Bläckjunkarena.

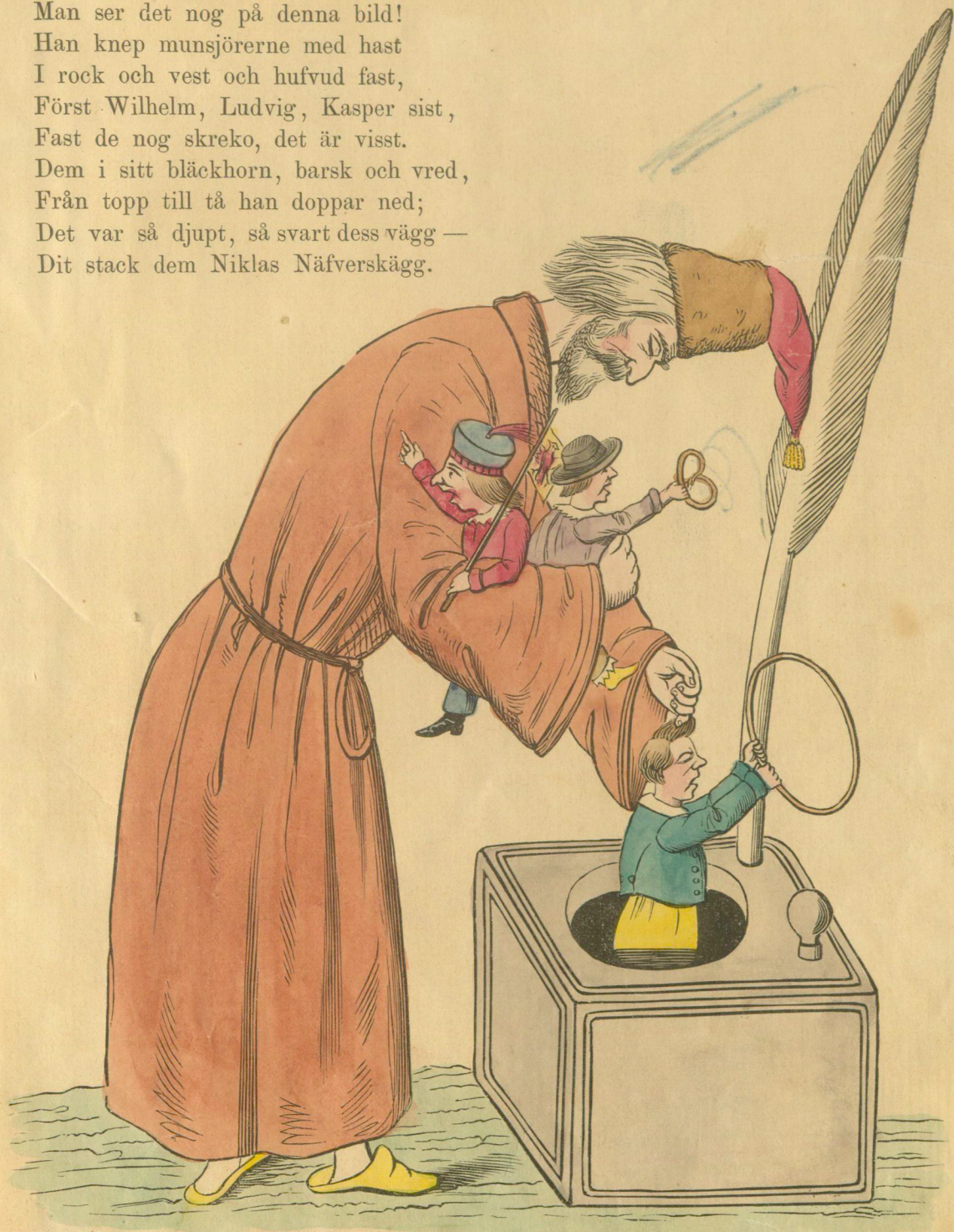
En kol-beck-korpsvart morian
Gick att spatsera ut i sta'n,
Sin parasoll uppspände han,
Ty solen sken rätt hett minsann.
Strax Ludvig kom med yr och dam;
Sin fana höll han lustigt fram.
Vips, ett tu tre var Kasper der;
Sin kringla han i handen bär;
Och Wilhelm med sitt tunnband, jo,
Var också med, det kan man tro.
Och hvar och en af dem så käck
Af morianen gjorde gäck,
För det han var så svart som bläck.

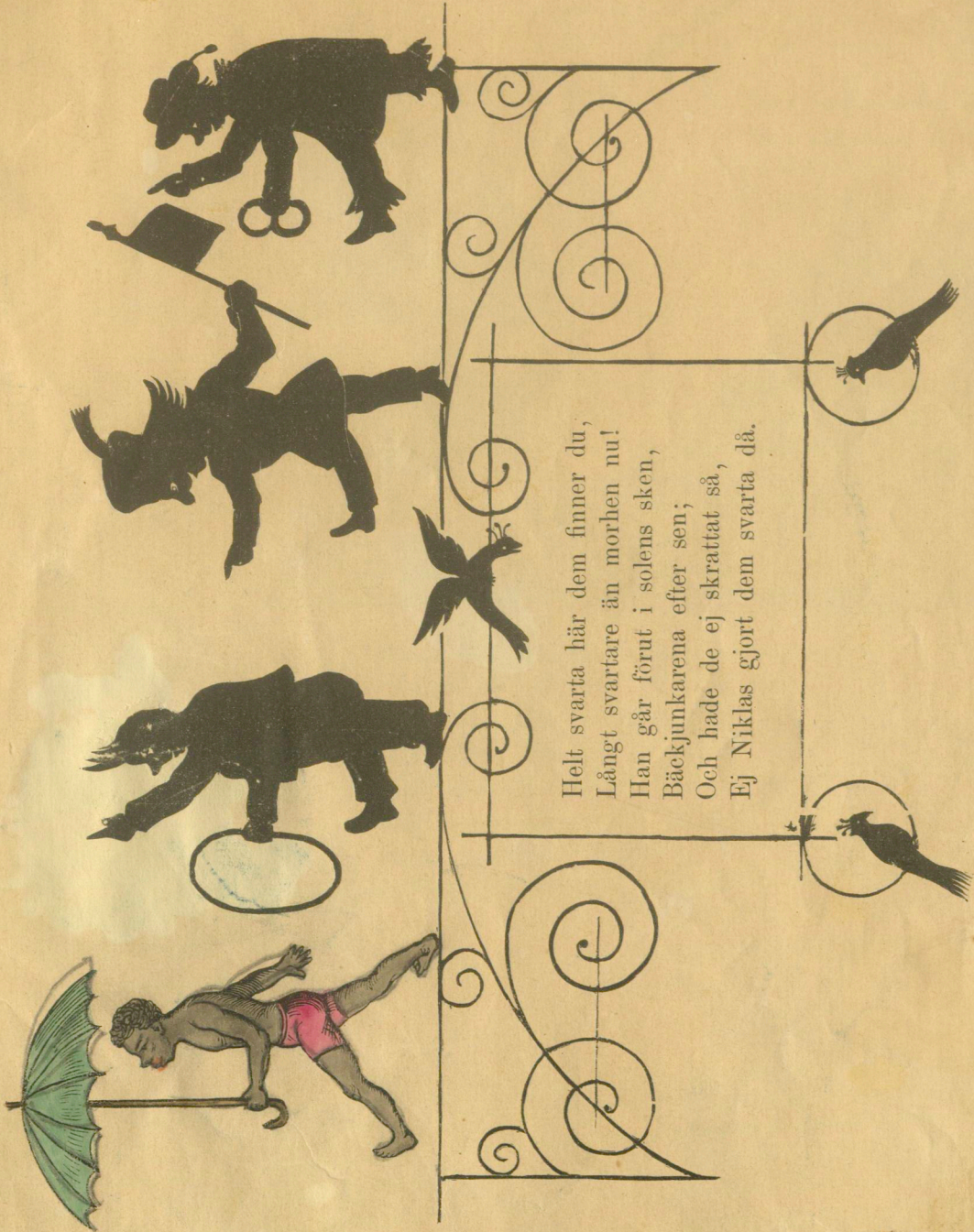

Men då kom Niklas Näfverskäg
Och sad: „hör barn, på minnet lägg,
Jag har mitt stora bläckhorn med;
Låt morianen bli i fred!
Hvad rår han för, den stackars man,
Att ej så hvit som ni är han?”
— Men pojkarne ej lydde alls,
De hördes skratta med full hals,
De skrattade nu värre blott
Allt åt den svarte Hottentott.

Nu Niklas blef helt ond och vild —
Man ser det nog på denna bild!
Han knep munsjörerne med hast
I rock och vest och hufvud fast,
Först Wilhelm, Ludvig, Kasper sist,
Fast de nog skreko, det är visst.
Dem i sitt bläckhorn, barsk och vred,
Från topp till tå han doppar ned;
Det var så djupt, så svart dess vägg —
Dit stack dem Niklas Näfverskäg.

Helt svarta här dem finner du,
Långt svartare än morhen nu!
Han går förut i solens sken,
Bäckjunkarena efter sen;
Och hade de ej skratitat så,
Ej Niklas gjort dem svarta då.

V. Historien om den tappre Jägarn.

En dag i gräsgrön ny syrtut
Den tappre jägaren drog ut,
Tog väska, kruthorn, bössa med
Och hade brådtom med besked.

Glasögon han på näsan tog,
Att riktigt se om haren dog;

Men haren satt i busken blott
Och skrattade åt jägarn godt.

Men nu sken solen alltför varm,
Tungt blef geväret på hans arm;
I gröna gräset snart han låg,
Det strax den lilla haren såg.
Och bäst som jägarn snarkar då,
Sig haren smyger dit på tå,
Glasögonen och bössan tar —
Så flink den lilla haren var.

Och nu har haren — hvilket spratt! —
Glasögonen på nosen satt;
Geväret vill han lossa af
På jägarn, som i hurtigt traf
Af alla krafter skyndar sig
Och skriker: „hjelp, han skjuter mig!”

Så kom den tappre jägarn sist
Till brunnen vid sin farstuvist;
Nog var den djup, men nöden stor,
Och paff! i brunnen jägarn for.

I fönstret jägarns kära fru
Just tömmer kaffekoppen nu;
Paff! just i den tog kulans lopp;
Frun skrek: „hvem necken tog min kopp?”
Der invid brunn ej långt ifrån
Satt lilla harens lilla son,
I gröna gräset lekte han,
Då kaffet på hans näsa rann.
Fruns thesked tog han fatt i flygt
Och skrek: „hvem brände mig så styggt?”

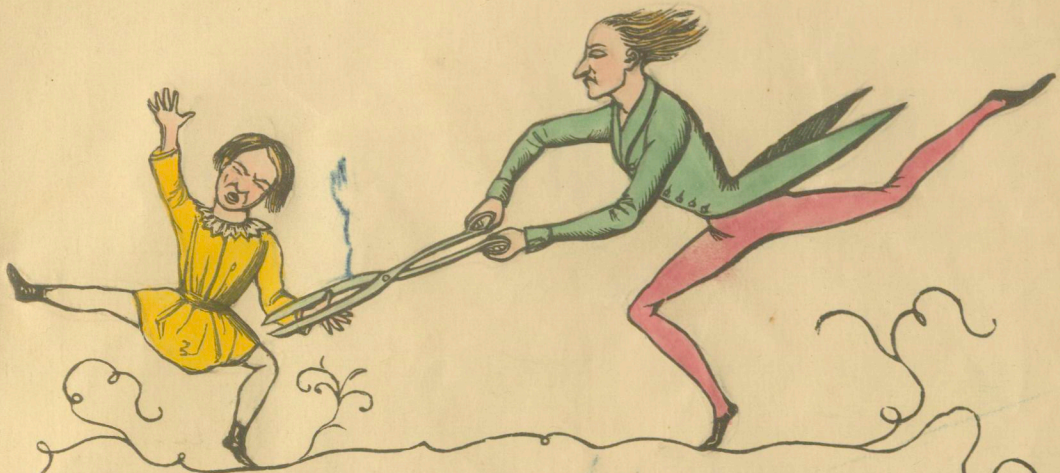
VI. Historien om Tumsugaren.

Konrads mamma sad' en dag:
„Du blir hemma, ut går jag;
Om du nu är tyst och snäll,
Skall du sen få karamell.
Men för allting jag dig ber,
Suga ej på tummen mer,
Annars kommer skräddarn strax,
Klipper med sin stora sax
Konrads tummar af helt snart,
Och det går minsann med fart.”

Bort gick mamma. Vips på stund
Konrad står med tum i mund.

Hejsan! dörrn går opp, och ack!
Der är skräddarn klädd i frack,
Springer fort i salen in
Med den stora saxen sin.

Aj, det låter klipp och klapp,
Båda tummarna i kapp
Klipper hvassa saxen af;
Konrad sig att skrika gaf.

Mamma kommer hem till slut,
Konrad ser helt snopen ut,
Utan tummar står han nu,
Skräddarn klippte af dem ju;
Boll få andra gossar slå,
Stackars Konrad får se på.

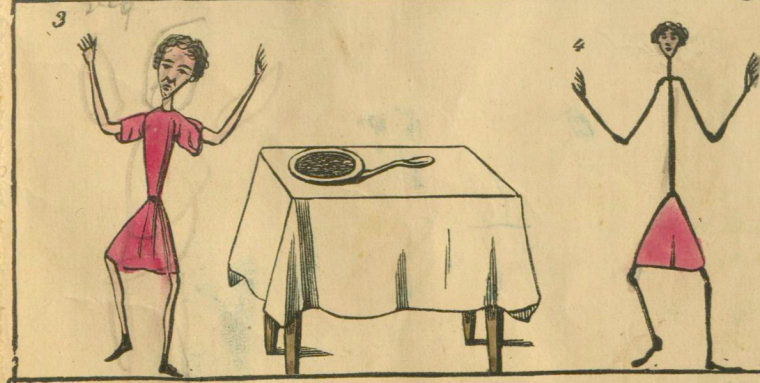
VII. Historien om Sopp-Kasper.

Och Kasper han var frisk och sund,
En tjock patron och äppelrund,
Hans kind var som en ros så röd,
Ty soppa åt han snällt och bröd.
Men engång skrek han häftigt till:
„Jag ingen soppa äta vill!
Jag äter soppan ej i dag,
Nej, ingen soppa äter jag!”

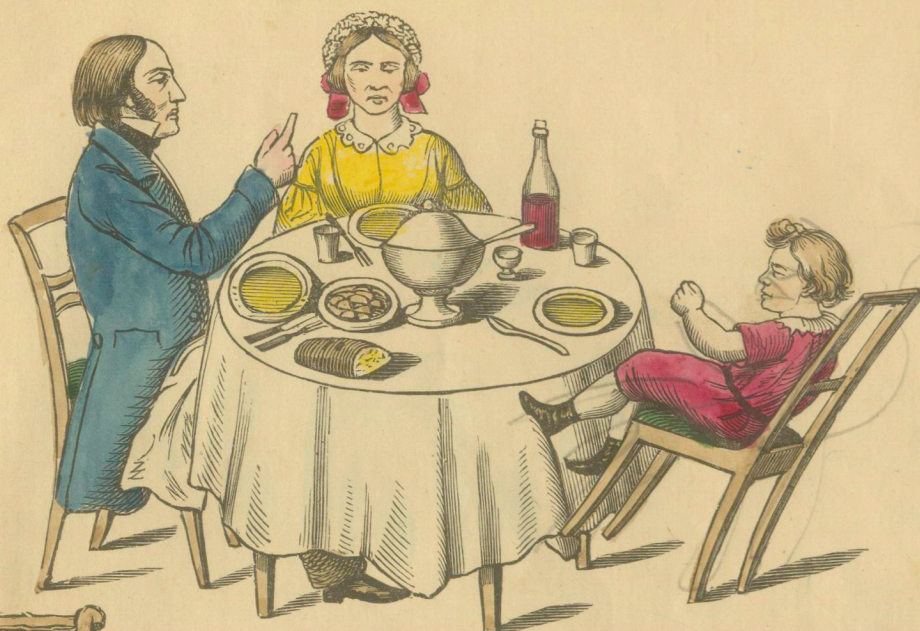

Den andra dagen — ja se här
Hur Kasper redan mager är!
Om midda'n skrek han åter till:
„Jag ingen soppa äta vill!
Jag äter soppan ej i dag,
Nej, ingen soppa äter jag!”

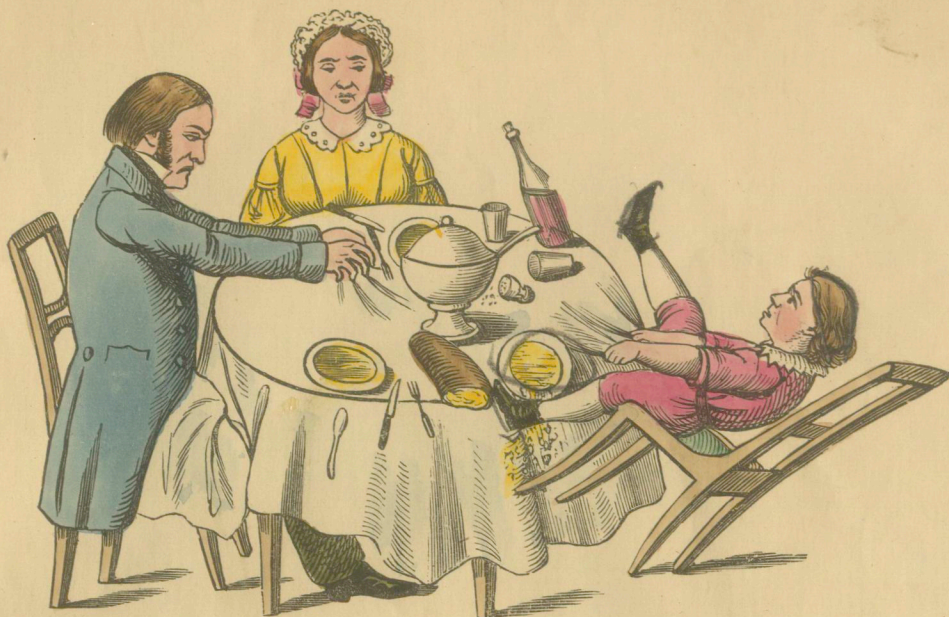

Den fjerde dagen, stackars barn,
Han var så mager som ett garn,
Ett lod han vägde just med nöd,
Och femte dagen var han död.

VIII. Historien om Stolvinkaren Philip.

„Philip, jag dig säger till,
Sitt i dag vid bordet still!”
Så i sträng allvarlig ton
Säger pappa åt sin son,
Och fru mamma sitter tyst,
Tänker uppå intet just.
Junker Philip, hörde ej
Hvad hans pappa sade, nej!
Han slänger
Och dänger,
Han svänger
Och kränger,
Han vinkar på stolen båd’ af och an;
„Försök, sad’ hans far, om du lyda kan!”

Se nu, kära barn, se på
Hur det vidare månd' gå!
Här det syns på denna bild.
Philip vinkar riktigt vild,
Stolen bakåt far med fart,
Kullerbytta gör han snart;
Philip uti duken tar,
Men för sent! i golvet far
Duk, terin, butelj och sked,
Pappa blir båd' rädd och vred,
Men fru mamma sitter tyst,
Tänker uppå intet just.

Se nu ligger Philip der,
Ramlad kull så lång han är;
Bara fötterna stå fram —
Allt i kras, så det är skam;
Uppå golvet pappas mat,
Lax och ärter och spenat,
Soppa, bröd och mycket mer
Under bordet ligger ner,
Sopppterin är midt i tu
Der stå både herr och fru,
Onda äro båda två,
Intet finns att äta då.

IX. Historien om Hans Titt-opp-i-tak.

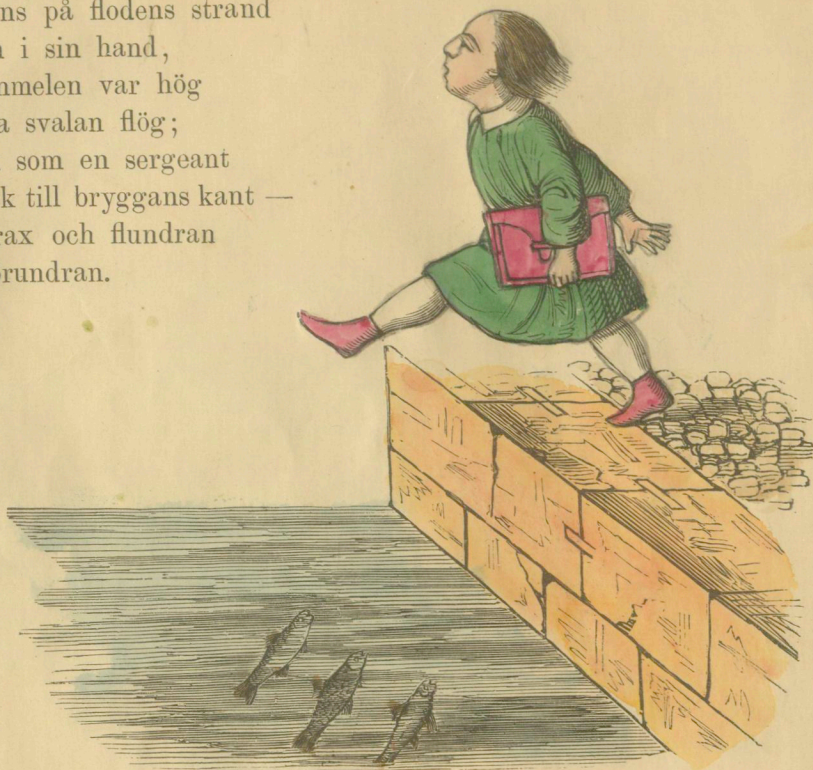

När lilla Hans i skolan gick,
Var alltid uppåt vänd hans blick,
På tak och moln och fåglar små
Han skådade beständigt då.
För sina egna fötter, nej,
Så lågt såg lilla skälmen ej,
Till slut det blef en allmän sak:
„Se der går Hans Titt-opp-i-tak!”

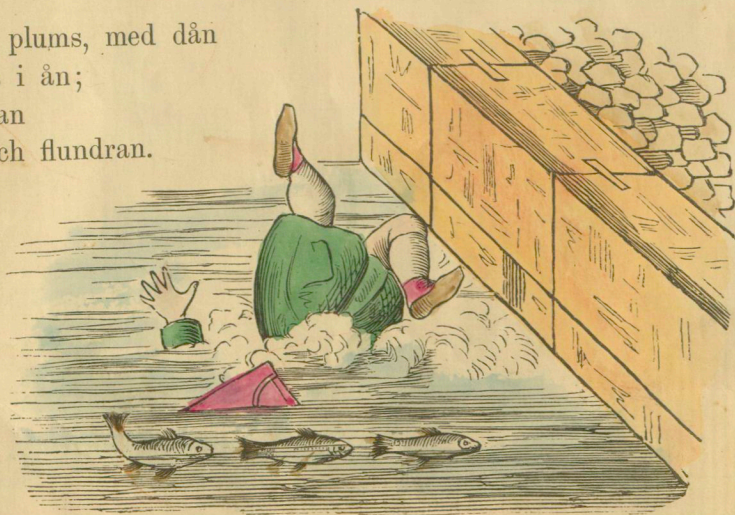
En hund på gatan i gallopp
Kom springande, men Hans såg opp
På fåglarna,
Och ingen sa:
„Der kommer hunden! Hans gif akt!”
Nej, som jag sagt,
Pladask, der möttes Hans och hund,
Det kullerbytta blef på stund.

Engång gick Hans på flodens strand
Med röda väskan i sin hand,
Han såg hur himmelen var hög
Och hur den lilla svalan flög;
Han gick så rak som en sergeant
Och gick och gick till bryggans kant —
Och mört och brax och flundran
Det sågo med förundran.

Ännu ett skutt — och plums, med dån
Föll hufvudstupa Hans i ån;
Det sågo med förundran
Båd' mört och brax och flundran.

Men lyckligtvis i rättan tid
 Två män, som bodde just bredvid,
 Nu sprungo dit med käx och stång
 Och fingo Hans upp än engång

Se nu hur drypande han står,
 Han visst af mamma bannor får!
 Lungvät han står från tå till topp;
 Se, vattnet rinner af hans kropp,
 Och hvad den stackarn fryser! hu!
 Jag Hans ej ville vara nu.

Det sågo med förundran
 Båd' mört och brax och flundran,
 De simmade helt lustigt fram
 Och skrattade, så det var skam,
 Och kanske skratta de der än, —
 Men väskan, den kom ej igen.

X. Historien om Flygande Robert.

När mot rutan regnet slår,
Stormen vildt kring fältet går,
Alla flickor små och gossar
Hemma bli, der brasan blossar.
Robert ensam tänkte: nej
Ute är så lustigt, hej! —
Tar sin paraply och hatten,
Springer ut för bara katten.

Huj, hur stormen hviner stygg!
Sjelfva träden kröka rygg;
Blåsten tar i paraplyn,
Far med Robert upp till skyn,
Honom genom luften för;
Fast han skriker, ingen hör;
Mot ett moln han stöter ren;
Hatten farit längesen.

Robert och hans paraply
Redan öfver molnen fly,
Hatten — ja, den far förut,
Stadnar visst i mån' till slut;
Men hvart Robert sjelf tog vägen
Derom är jag helt förlägen.

1871. 10. 1. 1871. 10. 1. 1871. 10. 1.